

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 6Cob/24/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118277234
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marek Kohút
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:6118277234.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mareka Kohúta a členov senátu JUDr. Jozefa Angeloviča a JUDr. Jany Jančíkovej v sporovej veci žalobcu: Tatra banka, a.s., so sídlom Hodžovo námestie 3, 811 06 Bratislava 1, IČO: 00 686 930, zastúpeného: RASLEGAL, s. r. o., so sídlom Mostová 2, 811 02 Bratislava-Staré mesto, IČO: 36 855 561, proti žalovaným: 1/ LUGAN s.r.o., so sídlom Budovateľská 59/3628, 080 01 Prešov, IČO: 36 757 233 (ex offa výmaz), 2/ A. B., nar. XX.X.XXXX, bytom C. D. XXXX/XX, XXX XX E., zastúpený: JUDr. Vladimír Volčko, advokát, so sídlom Mlynská 27, 040 01 Košice – mestská časť Staré Mesto, IČO: 50410300, 3/ E. F., nar. X.X.XXXX, bytom G. XXXX/X, XXX XX G., zastúpený: RIEDL advokátska kancelária s. r. o., so sídlom Slovenská 46, 080 01 Prešov, IČO: 54 359 490, o zaplatenie 8.018,28 eur s prísl., o odvolaniach žalovaných 2/ a 3/ proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 22Cb/155/2018-227 zo dňa 24.11.2021, takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok súdu prvej inštancie.

Žalovaní v 2. rade a 3. rade s ú p o v i n n í spoločne a nerozdielne nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zaviazal žalovaných 2/ a 3/ zaplatiť žalobcovi 8.018,28 eur, úrok z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 8.018,28 eur od 1.2.2016 do zaplatenia a paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 40,- eur, s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu poskytnutého plnenia povinnosť plniť druhého zo žalovaných, a to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. O trovách konania rozhodol tak, že zaviazal žalovaných 2/ a 3/ zaplatiť spoločne a nerozdielne trovy konania žalobcovi, ktorému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % voči žalovaným 2/ a 3/.

Vychádzal zo zistenia, že na základe Zmluvy o kontokorentnom úvere č. H. uzatvorenej podľa § 497 až § 507 Obchodného zákonníka poskytol žalobca ako veriteľ kontokorentný úver vo výške 10.000,- eur spoločnosti LUGAN s.r.o. ako dlžníkovi. Úver bol poskytnutý za účelom financovania prevádzkových potrieb dlžníka. Za spoločnosť LUGAN s.r.o. zmluvu podpísali konatelia spoločnosti – žalovaní 2/ a 3/. Žalovaní 2/ a 3/ sa ako ručiteľia zaviazali zaplatiť zabezpečenú pohľadávku veriteľovi za dlžníka. Z obsahu Aktuálneho stavu úveru ku dňu 16.4.2018 a z obsahu Výpisu z účtu č. XXXXXXXXXXXX vyplýva, že zostatok úveru predstavuje 8.018,28 eur.

Medzi stranami nebola sporná platnosť Zmluvy. Žalovaní rovnako nerozporevali skutočnosť, že sa za splnenie záväzkov dlžníka - spoločnosti LUGAN s.r.o. zaviazali ako ručiteľia, a že tieto záväzky zostali

neuhradené, t. j. nesporná je existencia dlhu. Podstata argumentácie žalovaného 2/ sa týkala tvrdenia o tom, že na právny vzťah je potrebné aplikovať zákonnú úpravu ochrany spotrebiteľa. Namietal tiež vyčíslenie žalovanej sumy a absenciu jeho pasívnej vecnej legitímácie. Podstatou obrany žalovaného 3/ je rovnako tvrdenie, že žalovaná suma nie je náležite vyčíslená a z návrhu nevyplýva, akým spôsobom boli započítané platby spoločnosti LUGAN s.r.o. do istiny a úroku. Žalovaní namietali aj premlčanie nároku žalobcu.

Zmluvné strany uzatvorili Zmluvu o kontokorentnom úvere v zmysle § 497 a nasl. Obchodného zákonníka. Zmluva o úvere upravená ustanoveniami § 497 až § 507 Obchodného zákonníka je tzv. absolútnym obchodom, čo znamená, že sa tento právny vzťah bez ohľadu na povahu jeho účastníkov spravuje Obchodným zákonníkom. Ručenie predstavuje významný zabezpečovací inštitút aj v obchodnoprávnej oblasti, kedy úpravu ručenia v Obchodnom zákonníku považujeme za komplexnú. Ide o kogentné ustanovenie bez možnosti odlišnej úpravy zmluvných strán. Závazok ručiteľa a dlžníka je naproti záväzku veriteľa a dlžníka záväzkom akcesorickým, čo znamená, že jeho vznik a trvanie sú priamo podmienené existenciou hlavného záväzku. V zmysle § 261 ods. 7 Obchodného zákonníka sa akcesorické záväzky spravujú režimom Obchodného zákonníka, pokiaľ je tomuto režimu podriadený hlavný záväzok. Vzťahy, ktoré vznikajú pri zabezpečení záväzkov z úverovej zmluvy sa preto spravujú ustanoveniami Obchodného zákonníka. Je nesporné, že spoločnosti LUGAN s.r.o. bol kontokorentný úver poskytnutý na podnikateľské účely, a ako tento právny vzťah, tak aj ručenie ako vzťah k nemu akcesorický, sa spravuje normami Obchodného zákonníka, nie normami upravujúcimi spotrebiteľské vzťahy. Žalovaným 2/ a 3/ nemožno priznať status spotrebiteľa.

Pokiaľ ide o námietku absencie pasívnej vecnej legitímácie žalovaného 2/ súd uviedol, že z obsahu listinných dôkazov je nepochybné, že žalovaný 2/ je pasívne legitimovaným. Akákoľvek dohoda medzi žalovaným 2/ a žalovaným 3/, prípadne spoločnosťou LUGAN s.r.o., v zmysle ktorej mali záväzky vyplývajúce zo Zmluvy uhradiť žalovaný 3/ a spoločnosť LUGAN s.r.o. je záväzná len medzi nimi, avšak nie voči tretím osobám, tzn. ani voči veriteľovi - žalobcovi. Žalovaný 2/ existenciu takých právnych skutočností, ktoré by znamenali zánik zabezpečovaného záväzku nepreukázal. Keďže zánikom jeho účasti v spoločnosti nedošlo k zániku zabezpečovaného záväzku, nedošlo ani k zániku ručenia. Akékoľvek dohody medzi žalovanými nie sú pre žalobcu záväzné.

Pokiaľ ide o zhodnú obranu žalovaných, ktorou namietali vyčíslenie uplatnenej výšky istiny, súd uviedol, že túto považoval za preukázanú výpisom účtu a aktuálneho zostatku úveru. Žalovaní len všeobecne namietali výšku žalobcom uplatnenej pohľadávky, netvrdili však, že konkrétne finančné operácie boli žalobcom vykázané nesprávne a že ich reklamovali. Žalobca splnil svoju dôkaznú povinnosť a výpisom z účtu ako aj výpisom aktuálneho zostatku úveru preukázal výšku svojej pohľadávky. Žalovaní nepredložili potvrdenie o žiadnych vykonaných platbách, nepoukázali na konkrétne a určité operácie, ktoré by svedčili ich tvrdeniam. Výpis z účtu spoločnosti LUGAN s.r.o. nepochybne svedčí o tom, že na účte boli aj kreditné operácie. Žalovaní však nepreukázali, že by tieto pokryli debetné operácie na účte, dojednané úroky a poplatky, splatné na konci každého mesiaca. Žalovaní neunesli dôkazné bremeno a nepredložili žiadne dôkazy ani neuviedli konkrétne okolnosti, ktoré by spochybnili výšku nároku uplatneného žalobou. Neobstojí pritom ani obrana žalovaného 3/, že ako ručiteľ nemá k dispozícii všetky údaje týkajúce sa vykonaných platieb. Dlžník - právnická osoba LUGAN s.r.o. konala prostredníctvom štatutárneho orgánu - fyzických osôb, ktorými boli obaja žalovaní 2/ a 3/ a z výpisu účtu je zrejmé, že žalovaný 3/ účtom pravidelne disponoval. Žalovaní 2/ a 3/ v zmysle § 303 Obchodného zákonníka písomne vyhlásili, že v prípade ak spoločnosť LUGAN s.r.o. ako dlžník nezaplatí zabezpečovanú pohľadávku riadne a včas, zaplatia zabezpečovanú pohľadávku žalobcovi za dlžníka v súlade so Zmluvou zo dňa 27.2.2014. Momentom tohto jednostranného písomného vyhlásenia žalovaných 2/ a 3/ ako ručiteľov, vzniklo ručenie ako právny vzťah.

Žalovaní vzniesli námietku premlčania nároku žalobcu, pretože žalobca podaním zo dňa 24.2.2020 zmenil žalobu, resp. podľa § 140 ods. 2 CSP doplnil rozhodujúce a podstatné skutočnosti tvrdené v žalobe, čo urobil až po uplynutí štyroch rokov a teda je nárok premlčaný. Podľa žalovaných, z predloženého výpisu z úverového účtu, by malo na poslednej strane vyplývať, že suma, ktorá je ako

rozdiel medzi debetom a kreditom, by sa mala zhodovať s uplatneným nárokom. Žalobcom predložený výpis z úverového účtu podaním zo dňa 24.2.2020 nepredstavoval kvantitatívnu zmenu žaloby, nakoľko žalobca stále žiadal uhradiť sumu uvedenú v žalobe a ani nezmenil alebo nedoplnil rozhodujúce a podstatné skutočnosti, ktoré neboli tvrdené už v žalobe, ale predložený výpis predstavoval len prostriedok procesnej obrany ako reakciu na procesný útok žalovaných. Zároveň suma obsiahnutá vo výpise v časti rozdielu medzi debetom a kreditom vo výške - 8.370,28 eur, zohľadňuje aj debetné operácie po podaní žaloby (po 15.5.2018 až do 31.1.2020), ktoré si žalobca v tomto konaní neuplatňuje. Žalobca si neuplatňuje zmluvné dlžné úroky, zmluvné dlžné úroky z omeškania ani dlžné poplatky, napriek tomu, že od vyčíslenia dlžnej sumy sa naďalej istina zvyšovala o neuhradené poplatky za poskytnutý úver či poplatky s blokováním účtu z dôvodu vedenej exekúcie. Preto súd žalobe žalobcu vyhovel, t. j. zaviazal žalovaných 2/ a 3/ uhradiť žalobcovi 8.018,28 eur, s tým, že plnením jedného z nich zaniká v rozsahu poskytnutého plnenia povinnosť plniť druhého zo žalovaných.

Základná úroková sadzba ECB v rozhodnom období bola 0,05 %, čo po zvýšení je 9,05 %. Konečná splatnosť úveru nastala dňa 31.1.2016, preto sú žalovaní 2/ a 3/ so splnením peňažného záväzku v omeškaní od 1.2.2016, pričom k tomuto dňu predstavovala základná úroková sadzba ECB 0,05 %. Nakoľko si žalobca uplatnil úrok z omeškania v sadzbe nižšej (9 %), súd priznal úrok z omeškania tak, ako ho žalobca uplatnil, tzn. vo výške 9 % ročne zo sumy 8.018,28 eur od 1.2.2016 do zaplatenia.

Výrok o paušálnej náhrade nákladov spojených s uplatnením pohľadávky odôvodnil ustanovením § 2 nariadenia vlády č. 21/2013 Z. z.

Výrok o trovách konania odôvodnil ustanovením § 255 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 262 ods. 1 a 2 CSP.

Proti rozsudku v zákonnej lehote podali odvolania žalovaný 2/ a žalovaný 3/.

Žalovaný 2/ podal odvolanie z dôvodov, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b/ CSP), súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 365 ods. 1 písm. e/ CSP), súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ CSP) a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP) a navrhol, aby odvolací súd rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

Namietal, že mu nebol doručený odpor žalovaných 1/ a 3/. Bolo povinnosťou súdu zaslať nielen repliku žalobcu k odporu žalovaného v 1. a 3. rade, ale aj samotný odpor žalovaného v 1. a 3. rade, aby sa žalovaný v 2. rade vedel riadne a kvalifikovane vyjadriť ku všetkým skutočnostiam, ktoré boli namietané a sporné v tomto konaní. Z toho dôvodu došlo k porušeniu čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, teda k porušeniu rovnosti zbraní a v konečnom dôsledku aj práva na spravodlivý proces. Z dôvodu, že žalovanému v 2. rade nebol doručený odpor žalovaného v 1. a 3. rade, pričom preukázateľne tento bol doručený žalobcovi, žalobca sa dostal do výhodnejšej, teda aj silnejšej pozície, keďže mal možnosť oboznámiť sa a reagovať aj na odpor žalovaného v 1. a 3. rade, ako aj na odpor žalovaného v 2. rade. Takýto postup súdu je možné považovať aj za porušenie zásady kontradiktórnosti konania. Súd v odôvodnení rozhodnutia sa mal zaoberať aj tou skutočnosťou, z akého dôvodu nevyhovel požiadavke žalovaného v 2. rade, a teda z akého dôvodu uvážil, že nie je potreba doručenia odporu žalovaného v 1. a 3. rade žalovanému v 2. rade, pričom právo na dostatočné odôvodnenie rozhodnutia je jednou zo základných zložiek práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

Ďalšou skutočnosťou, s ktorou sa súd náležite nevysporiadal bolo upustenie od výsluchu žalovaného v 3. rade p. E. F.. Súd síce konštatoval, že výsluch žalovaného v 3. rade nevykonal z dôvodu, že to

nepovažoval za účelné a hospodárne, pretože akékoľvek dohody medzi žalovanými nie sú pre žalobcu záväzné, napriek tomu nevysvetlil, z akého dôvodu žiadal zabezpečiť osobnú prítomnosť žalovaného v 3. rade na pojednávaní. V prípade, ak by súd na pojednávaní, ktoré sa konalo dňa 22.1.2020 nepovažoval účasť žalovaného v 3. rade za účelnú a hospodárnu, neuložil by ani túto povinnosť právneho zástupcovi žalovaného v 3. rade a neodročil by predmetné pojednávanie, ale by už na tomto pojednávaní rozhodol vo veci samej. Bolo potrebné sa v tomto konaní zaoberať aj obsahom dohody medzi žalovaným v 3. rade a žalovaným v 2. rade o zániku záväzku, keďže táto skutočnosť mala podstatný vplyv aj na samotný vznik pasívnej vecnej legitímácie žalovaného v 2. rade, pričom táto dohoda počas celého konania skúmaná nebola.

Žalovaný v 2. rade nesúhlasí ani s argumentáciou súdu, že sa nejedná o spotrebiteľskú povahu ručiteľského záväzku a na tento vzťah nie je možné aplikovať ochranu spotrebiteľa. Súd pri odôvodnení poukázal na Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 5Ndc/10/2016 z 9.11.2016. Najvyšší súd Slovenskej republiky sa v tomto rozhodnutí žiadnym spôsobom hlbšie nezaoberal vysvetlením svojho právneho názoru, jedine odkázal na rozsudok Súdneho dvora vo veci C-419/11 zo 14.3.2013. Predmetný rozsudok Súdneho dvora sa týka zmenkového ručenia, a teda nie je možné bezvýnimčne predmetnú argumentáciu zovšeobecňovať a aplikovať na každý jeden prípad ručenia vo vzťahu k obchodnej spoločnosti. Z pohľadu gramatického výkladu právnej vety uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 5Ndc/10/2016 z 9.11.2016 nie je možné ustáliť, že v tomto prípade vo vzťahu k žalovanému v 2. rade sa nejedná o spotrebiteľský vzťah. Žalovaný v 2. rade už v čase Oznámenia o ukončení obnovy úveru ako ani v čase podania žaloby nebol spoločníkom a ani konateľom spoločnosti a to od 29.5.2014, teda od tohto momentu už nemal žiadny úzky vzťah s obchodnou spoločnosťou, teda s pôvodným žalovaným v 1. rade. Od tohto momentu žalovaný v 2. rade nemal prístup k žiadnej dokumentácii ani k interným procesom spoločnosti. Teda je nutné ručiteľský záväzok vo vzťahu k žalovanému 2/ považovať za spotrebiteľský.

Súd nesprávne posúdil vec aj v otázke premičania žalovaného nároku. Žalovaní zhodne argumentovali skutočnosťou, že predložením výpisov z účtu v podstate došlo k zmene žaloby v zmysle ust. § 140 ods. 2 CSP, keďže žalobca pri podaní žaloby relevantne nepreukázal výšku a v konečnom dôsledku ani oprávnenosť žalovaného nároku. Súd sa s predmetným argumentom nestotožnil z dôvodu, že sa nejednalo o kvantitatívnu zmenu žaloby. Argument spočíval tom, že predložením predmetných výpisov z účtu až po 4 rokoch od uplatniteľnosti pohľadávky došlo k podstatnej zmene alebo doplneniu rozhodujúcich skutočností v žalobe. Odsek 2 ust. § 140 CSP nezakladá ako podmienku kvantitatívnu ani kvalitatívnu zmenu žaloby ako je tomu tak v ust. § 140 ods. 1 CSP. Predmetný výpis z účtu mal žalobca k dispozícii už od začiatku tohto konania a v čase podania žaloby, avšak tento ho pri podaní žaloby súdu nepredložil. Žalobca pri podaní žaloby riadne nešpecifikoval a nepreukázal oprávnenosť a ani výšku uplatneného nároku, keďže z predložených príloh k žalobe nebolo možné jednoznačne zistiť o overiť skutočnú výšku žalovanej istiny, ktorá bola zistiteľná jedine predložením výpisu z účtu.

Žalovaný 3/ podal odvolanie z dôvodov, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ CSP) a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP) a navrhol, aby odvolací súd rozsudok zmenil a žalobu v celom rozsahu zamietol.

Namietal, že v podanej žalobe absentuje informácia o spôsobe výpočtu dlžnej sumy, pretože žalobca nepredložil platobnú históriu, z ktorej by bolo zrejmé, aká suma bola splatená a čo a akým spôsobom bolo započítavané na istinu a úroky. Zmluva o úvere sa spôsobu započítavania splatných úrokov nevenuje. Poprieť skutkové tvrdenia protistrany je možné iba za situácie, že sú tieto transparentné a overiteľné. Nemôžu byť postavené na domnienkach. Žalobca doplnil podaním z 24.2.2020 žalobu o výpočet dlžnej sumy. Súd tento dôkaz prijal, a na základe neho žalobcovi nárok priznal. Pre posúdenie konania žalobcu ako zmeny žaloby nie je právne významné, či sa mení uplatnený nárok, ale či podstatným spôsobom rozšíril skutkové tvrdenia uvedené už v žalobe. A najmä, či súd rozhodol na základe takto doplnených dôkazov, čo v tejto veci preukázateľne urobil. Súd žalobe vyhovel na základe doplnených skutkových tvrdení žalobcu v rozsahu 27 strán. To nie je zbežné upresnenie skutkových tvrdení. Ak sám

súd vyhodnotil podanie žalobcu z 24.2.2020 ako reakciu na uplatnené prostriedky procesnej obrany, potom žalobou samotnou žalobca neunesol bremeno dôkazu a tvrdenia. Ustanovenie § 140 ods. 2 CSP je transparentné a presne pokrýva konanie žalobcu, ako sa ho dopustil v tomto konaní. Medzi dňom nasledujúcim po konečnej splatnosti úveru 31.1.2016 a podstatným doplnením dôvodov žaloby 24.2.2020 uplynuli viac než 4 roky všeobecnej premlčacej doby.

Žalobca navrhol rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

K odvolaniu žalovaného 3/ žalobca uviedol, že žalovaný v 3. rade vo svojom odvolaní vznáša v podstate len jedinú námietku, a síce, že súd prvej inštancie sa nesprávne vysporiadal s jeho námietkou premlčania. Tú žalovaný v 3. rade vzniesol v nadväznosti na doplnenie listinných dôkazov preukazujúcich dôvodnosť uplatnených nárokov, a to výpisu z účtu úverového dlžníka, spoločnosti LUGAN, s.r.o., za ktorého sa zaručili žalovaní v 2. a 3. rade. Doplnenie listinných dôkazov žalovaný v 3. rade špekulatívne a zavadzajúco označuje ako akúsi zmenu žaloby a v nadväznosti na to žalovaný v 3. rade zotrváva na námietke premlčania. S touto námietkou sa súd prvej inštancie správne vysporiadal v 46. bode odôvodnenia rozsudku, v ktorom zdôraznil, že predložený výpis z účtu nepredstavoval kvantitatívnu zmenu žaloby ani doplnenie rozhodujúcich a podstatných skutočností, ktoré neboli tvrdené v žalobe. Súd prvej inštancie správne tento listinný dôkaz vyhodnotil ako prostriedok procesnej obrany v nadväznosti na tvrdenia žalovaných. Navyše tento dôkaz bol súdu predložený nad rámec dôkaznej povinnosti, nakoľko všetky skutočnosti potrebné pre posúdenie opodstatnenosti nárokov už vyplývali zo skôr predložených dôkazov. Akékoľvek námietky smerujúce k spochybneniu výšky žalovaného nevráteného úveru mali byť dôkazne podložené žalovanými, k čomu nedošlo.

K odvolaniu žalovaného 2/ žalobca uviedol, že námietka žalovaného v 2. rade vyplýva z nepochopenia princípov kontradiktórnosti a rovnosti zbraní. Tieto dva princípy sa však uplatňujú v sporových konaniach medzi sporovými stranami, ktoré stoja na opačných stranách, t. j. medzi žalobcom a žalovaným. Žalovaný v 2. rade však nenamieta, že mu neboli doručené podania žalobcu. Žalovaný v 2. rade namiesto toho namieta nedoručenie odporov žalovaných v 1. a 3. rade, ktorí vystupujú na totožnej sporovej strane ako žalovaný v 2. rade a tvoria samostatné procesné spoločenstvo. Obranu žalovaných v 1. a 3. rade potom nemožno považovať za protiargumenty k obrane žalovaného v 2. rade, nakoľko ide o subjekty nachádzajúce sa na totožnej strane ako žalovaný v 2. rade, ale za samostatnú a nezávislú obranu subjektov, ktoré majú záujem na totožnom výsledku sporu. Argumentácia týchto subjektov nijakým spôsobom nereagovala na tvrdenia žalovaného v 2. rade, neoponovala im a vo vzťahu k jeho obrane preto nemala žiadnu procesnú relevanciu. Z tohto dôvodu súd prvej inštancie nebol povinný zasielať vyjadrenia ostatných žalovaných aj žalovanému v 2. rade, nakoľko sa z jeho strany nevyžadovala žiadna reakcia na tvrdenia ostatných žalovaných. S ohľadom na túto skutočnosť nemožno postup súdu prvej inštancie považovať za akékoľvek porušenie práva žalovaného v 2. rade.

K námietke žalovaného 2/, že súd prvej inštancie nevykonal výsluch žalovaného v 3. rade, žalobca uviedol, že súd prvej inštancie náležite vysvetlil, že akákoľvek dohoda medzi žalovanými navzájom nie je voči tretím osobám, tzn. ani voči veriteľovi (žalobcovi) záväzná. Z tohto dôvodu súd prvej inštancie nepovažoval za potrebné vypočuť žalovaného v 3. rade k okolnostiam akejsi dohody medzi žalovanými.

Ďalej žalovaný v 2. rade uvádza, že súd prvej inštancie sa nesprávne vysporiadal s jeho námietkou ohľadom jeho údajného spotrebiteľského postavenia. S touto argumentáciou sa správne vysporiadal súd prvej inštancie v bodoch 34. až 40. odôvodnenia rozsudku, kde súd aplikoval rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR ako aj SD EÚ. Osobitne sa súd prvej inštancie v bodoch 38. a 39. zaoberal aj aplikovateľnosťou rozhodnutí týchto súdnych autorít, kde poukázal na to, že pre záver súdu je rozhodujúci charakter zmluvy, na základe ktorej záväzok vznikol, a nie charakter ručiteľského záväzku. Navyše svoje závery v bode 40. súd prvej inštancie podporil aj odkazom na ustálenú rozhodovaciu prax krajských súdov, ktorú žalovaný v 2. rade nijako nespochybnil.

Na záver žalovaný v 2. rade namietal nedostatočné vysporiadanie sa s jeho námietkou premlčania, pričom jeho argumentácia je totožná s argumentáciou žalovaného v 3. rade. Z tohto dôvodu žalobca odkázal na jeho vyjadrenie k odvolaniu žalovaného 3/.

Na vyjadrenie žalobcu k odvolaniam žalovaných 2/ a 3/ reagoval žalovaný 2/, ktorý vo svojom vyjadrení zo dňa 10.2.2022 uviedol, že odmieta právnu argumentáciu žalobcu, v zmysle ktorej právo na rovnosť zbraní je možné aplikovať len medzi sporovými stranami (navzájom), t. j. medzi žalobcom a žalovaným. Výklad tejto problematiky žalobcom je podľa žalovaného v 2. rade prílišne formalistický a v rozpore s eurokonformným výkladom, ako aj celkovým ponímaním civilného procesu. Rovnosť účastníkov v konaní nemôže byť chápaná zužujúco a nemôže byť obmedzovaná a aplikovaná výlučne len vo vzťahu žalobcu a žalovaného, ale musí byť vykladaná vo vzťahu ku všetkým účastníkom konania navzájom bez ohľadu na ich procesné postavenie. Je nepochybné, že odpor žalovaného v 1. a 3. rade obsahoval právne a skutkové argumenty, ktorých účelom bolo ovplyvnenie rozhodnutia súdu, teda žalovaný v 2. rade mal mať možnosť sa k nemu vyjadriť a mal mu byť zo strany súdu doručený. Za riadne doručovanie písomností je zodpovedný súd, pričom neaktivitu a pochybenie súdu nie je možné pripisovať na ťarchu žalovaného v 2. rade, resp. preniesť zodpovednosť za nedostatočné súdne doručovanie na žalovaného v 2. rade, o čo sa žalobca v rámci svojho vyjadrenia zreteľne pokúša. Nemožno nahradiť a ani stotožňovať riadne doručovanie písomností súdom s nahliadnutím do spisu, prípadne s inou formou oboznámenia sa s písomnosťou iniciovanou žalovaným v 2. rade. Nie je správny názor žalobcu, že žalovaný sa má právo oboznámiť iba s tvrdeniami protistrany a nie aj ďalších účastníkov konania. Zo strany súdu došlo k pochybeniu spočívajúcemu v porušení práva na spravodlivé súdne konanie, a to pochybením v súdnom doručovaní relevantných písomností, čo v konečnom dôsledku porušilo právo na rovnosť účastníkov v konaní ako aj kontradiktórnosti konania.

Odvolací súd prejednal vec podľa § 378 ods. 1 CSP a nasl., a to bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a zistil, že odvolania žalovaných 2/ a 3/ nie sú dôvodné.

Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu, na základe ktorého správne zistil skutkový stav a vo veci aj správne rozhodol. Skutkové zistenia súdu prvej inštancie zodpovedajú vykonanému dokazovaniu a odôvodnenie rozhodnutia má podklad v zistení skutkového stavu. Na týchto správnych skutkových zisteniach súdu prvej inštancie nič sa nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania, nemožno mať pochybnosti o správnosti právneho posúdenia prejednávanej veci súdom prvej inštancie a neboli zistené žiadne vady, ktoré by mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo porušenie práva na spravodlivý proces vo vzťahu k žalovaným 2/ a 3/.

V preskúmvanej veci krajský súd nezistil dôvod k tomu, aby zo strany odvolacieho súdu došlo k zopakovaniu alebo k doplneniu dokazovania vykonaného pred súdom prvej inštancie. V danom prípade preto vychádzal zo skutkového zistenia zisteného súdom prvej inštancie. Po preskúmaní veci na základe podaných odvolaní žalovanými 2/ a 3/ dospel krajský súd k záveru, že súd prvej inštancie zistil v dostatočnom rozsahu skutkový stav veci potrebný pre rozhodnutie a vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade s ustanovením § 191 ods. 1 CSP. Súd prvej inštancie je vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení napadnutého rozsudku koherentný, jeho rozhodnutie je konzistentné. Rozsudok okresného súdu je presvedčivý, premisy zvolené v rozsudku, rovnako ako aj závery, ku ktorým dospel, sú racionálne a aj spravodlivé.

Zo spisového materiálu odvolací súd zistil, že dňa 27.2.2014 žalobca ako veriteľ so žalovaným 1/ ako dlžníkom a žalovanými 2/ a 3/ ako ručiteľmi uzavreli v zmysle ustanovení §§ 497 až 507 Obchodného zákonníka Zmluvu o kontokorentnom úvere č. H. a Dohodu o ručení uzatvorenú v zmysle § 303 a nasl. Obchodného zákonníka. Žalovanému 1/ bol poskytnutý kontokorentný úver vo výške 100.000,- eur za účelom financovania prevádzkových potrieb. Ako vyplýva z obsahu Zmluvy, deň konečnej splatnosti bol v zmysle bodu 3.4 Zmluvy určený tak, že prvým dňom konečnej splatnosti bol deň 31.1.2015 (tzv. Rozhodujúci deň). V zmysle bodu 3.4 Zmluvy v Rozhodujúci deň, a tiež v deň každého výročia Rozhodujúceho dňa, dôjde ku zmene dňa konečnej splatnosti vždy o jeden kalendárny rok, pokiaľ

niektorá zmluvná strana Zmluvy neoznámí druhej zmluvnej strane ukončenie obnovy dňa konečnej splatnosti v zmysle bodu 3.5 Zmluvy. V súlade s bodom 3.4 a 3.5 Zmluvy dňa 20.11.2015 žalobca zaslal žalovanému 1/ Oznamenie o ukončení obnovy, s tým, že dňom konečnej splatnosti úveru je 31.1.2016. Dňa 31.1.2016 nastala konečná splatnosť úveru. Podľa výpisu z bankovej knihy (aktuálny stav úveru) zo dňa 16.4.2018 je pohľadávka žalobcu voči žalovaným vyčíslená k okamihu vyhotovenia výpisu z bankovej knihy, t. j. vo výške 8.018,28 eur. Ku dňu dátumu konečnej splatnosti úveru žalovaní dlh neuhradili.

Podľa § 1 ods. 1 Obchodného zákonníka, tento zákon upravuje postavenie podnikateľov, obchodné záväzkové vzťahy, ako aj niektoré iné vzťahy súvisiace s podnikaním.

Podľa § 1 ods. 2 Obchodného zákonníka, právne vzťahy uvedené v odseku 1 sa spravujú ustanoveniami tohto zákona. Ak niektoré otázky nemožno riešiť podľa týchto ustanovení, riešia sa podľa predpisov občianskeho práva. Ak ich nemožno riešiť ani podľa týchto predpisov, posúdia sa podľa obchodných zvyklostí, a ak ich niet, podľa zásad, na ktorých spočíva tento zákon.

Podľa § 261 ods. 1 Obchodného zákonníka, táto časť zákona upravuje záväzkové vzťahy medzi podnikateľmi, ak pri ich vzniku je zrejme s prihliadnutím na všetky okolnosti, že sa týkajú ich podnikateľskej činnosti.

Podľa § 261 ods. 6 písm. d/ Obchodného zákonníka, touto časťou zákona sa spravujú bez ohľadu na povahu účastníkov záväzkové vzťahy zo zmluvy o predaji podniku alebo jeho častí (§ 476), zmluvy o úvere (§ 497), zmluvy o kontrolnej činnosti (§ 591), zasielateľskej zmluvy (§ 601), zmluvy o prevádzke dopravného prostriedku (§ 638), zmluvy o tichom spoločenstve (§ 673), zmluvy o otvorení akreditívu (§ 682), zmluvy o inkase (§ 692), zmluvy o bankovom uložení veci (§ 700), zmluvy o bežnom účte (§ 708) a zmluvy o vkladovom účte (§ 716).

Podľa § 261 ods. 7 Obchodného zákonníka, touto časťou zákona sa spravujú aj vzťahy, ktoré vznikli pri zabezpečení plnenia záväzkov v záväzkových vzťahoch, ktoré sa spravujú touto časťou zákona podľa predchádzajúcich odsekov, ako aj záložné právo k nehnuteľnostiam pri zabezpečení práv spojených s dlhopismi a záložné právo k cenným papierom v rozsahu ustanovenom osobitným zákonom.

Podľa § 497 Obchodného zákonníka, zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

Podľa § 303 Obchodného zákonníka, kto veriteľovi písomne vyhlási, že ho uspokojí, ak dlžník voči nemu nespĺnil určitý záväzok, stáva sa dlžníkovým ručiteľom.

Podľa § 306 ods. 1 Obchodného zákonníka, veriteľ je oprávnený domáhať sa splnenia záväzku od ručiteľa len v prípade, že dlžník nespĺnil svoj splatný záväzok v primeranej dobe po tom, čo ho na to veriteľ písomne vyzval. Toto vyzvanie nie je potrebné, ak ho veriteľ nemôže uskutočniť alebo ak je nepochybné, že dlžník svoj záväzok nespĺní, najmä pri vyhlásení konkurzu.

Podľa § 307 ods. 1 Obchodného zákonníka, ak sa za ten istý záväzok zaručí viac ručiteľov, ručí každý z nich za celý záväzok. Ručiteľ má voči ostatným ručiteľom rovnaké práva ako spoludlžník.

Podľa § 311 Obchodného zákonníka, ručenie zaniká zánikom záväzku, ktorý ručenie zabezpečuje. Ručenie však nezaniká, ak záväzok zanikol pre nemožnosť plnenia dlžníka a záväzok je splniteľný ručiteľom alebo pre zánik právnickej osoby, ktorá je dlžníkom.

Podľa § 324 ods. 1 Obchodného zákonníka, záväzok zanikne, ak sa veriteľovi splní včas a riadne.

Odvolačný súd konštatuje, že v odvolacom konaní nezistil žiadne dôvody na iné posúdenie skutkových a právnych záverov súdu prvej inštancie, ktoré vychádzajú z obsahu súdneho spisu a dávajú dostatočný podklad vo výroku jeho rozsudku. Rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny a táto vecná správnosť predstavuje správnu aplikáciu a interpretáciu právnych noriem na základe správne zisteného skutkového stavu, pričom ani obsah odvolaní žalovaného 2/ a žalovaného 3/ nie je spôsobilý spochybniť správnosť záverov rozsudku súdu prvej inštancie z hľadiska odvolacích dôvodov v nich uvedených.

Žalovaný 2/ v odvolaní namietol, že okresný súd nesprávne posúdil charakter právneho postavenia žalovaného 2/, keď mu nepriznal ochranu v zmysle noriem spotrebiteľského práva. Okresný súd pritom postupoval správne, keď zistil, že žalovaný 2/ nemá postavenie spotrebiteľa v zmysle predpisov chrániacich spotrebiteľa. Žalovaný 2/ neuzavrel so žalobcom žiadnu zmluvu, ktorú by bolo možné vyhodnotiť ako spotrebiteľskú zmluvu. Žalovaný 2/ a žalovaný 3/ Dohodou o ručení uzatvorenou so žalobcom v zmysle § 303 a nasl. Obchodného zákonníka sa zaviazali, že pokiaľ Dlžník (teda žalovaný 1/) nezaplatí Zabezpečenú pohľadávku riadne a včas, zaplatí Zabezpečenú pohľadávku Veriteľovi (teda žalobcovi) za Dlžníka (teda žalovaného 1/) ručiteľ (teda žalovaný 2/ a žalovaný 3/). Dohoda o ručení nie je zmluvou, ktorou by veriteľ ako dodávateľ konal v rámci svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti, pričom by poskytoval ručiteľovi ako koncovému užívateľovi tovar, alebo službu. Nie je preto dôvod vyhodnotiť Dohodu o ručení ako spotrebiteľskú zmluvu. Nie každý právny vzťah, do ktorého vstúpi fyzická osoba - nepodnikateľ je vzťahom spotrebiteľským, preto skutočnosť, že v Dohode o ručení bol žalovaný 2/ identifikovaný rodným číslom a ostatnými údajmi viažucimi sa na fyzickú osobu, z tejto Dohody spotrebiteľskú zmluvu nerobí. Zároveň ručenie sa týkalo obchodno – právneho záväzku, keďže žalovaný 1/ vstúpil ako podnikateľ do úverového vzťahu s bankou, predmetom ktorého bolo financovanie prevádzkových potrieb žalovaného 1/ (išlo teda o úver na podnikateľské účely) a žalovaní 2/ a 3/ Dohodu o ručení uzatvorili z titulu výkonu funkcie konateľov žalovaného 1/. V zmysle § 261 ods. 1 Obchodného zákonníka ide o vzťah dvoch podnikateľov pri ich podnikateľskej činnosti a zároveň je v zmysle § 261 ods. 6 písm. d/ zmluva o úvere absolútnym obchodom, ktorý sa spravuje Obchodným zákonníkom.

Tak žalovaný 2/, ako aj žalovaný 3/ zotrvali na vznesenej námietke premlčania, ktorú vzniesli v nadväznosti na doplnenie listinných dôkazov preukazujúcich dôvodnosť žalobcom uplatnených nárokov, a to výpisu z účtu úverového dlžníka spoločnosti LUGAN, s.r.o. (teda žalovaného 1/). Doplnenie týchto listinných dôkazov žalovaní 2/ a 3/ označujú ako zmenu žaloby v zmysle § 140 ods. 2 CSP a v nadväznosti na to zotrvávajú na námietke premlčania. S touto námietkou sa nemožno stotožniť, pretože žalobcom predložený výpis z účtu nepredstavoval kvantitatívnu zmenu žaloby ani doplnenie rozhodujúcich a podstatných skutočností, ktoré by neboli tvrdené v žalobe. Súd prvej inštancie správne tento listinný dôkaz vyhodnotil ako prostriedok procesnej obrany predložený zo strany žalobcu v nadväznosti na tvrdenia žalovaných. Nemožno preto hovoriť o zmene žaloby, pretože predložením výpisu z účtu žalovaného 1/ a vykonaním dokazovania jeho obsahom nedošlo k podstatnej zmene ani doplneniu rozhodujúcich skutočností tvrdených v žalobe ako má na mysli ust. § 140 ods. 2 CSP.

Čo sa týka námietky žalovaného 2/ týkajúcej sa porušenia práva na kontradiktórne konanie a rovnosť zbraní tým, že mu súd prvej inštancie nezaslal odpor žalovaného 1/ a žalovaného 3/ odvolací súd uvádza, že tieto dva princípy sa uplatňujú v sporových konaniach medzi sporovými stranami, ktoré stoja na opačných stranách, t. j. medzi žalobcom a žalovaným. Rovnosť zbraní možno definovať ako možnosť reagovať na protiargumenty protistrany. Z pomenovania princípu kontradiktórnosti možno vyvodit', že základom je slovo „contra“, čiže „proti“, čo jednoznačne determinuje, že tento princíp sa uplatní medzi subjektmi s protichodnými záujmami na výsledku sporu. Žalovaný 2/ však namietal nedoručenie odporu žalovaných 1/ a 3/, ktorí vystupujú na totožnej sporovej strane ako žalovaný 2/ a tvoria samostatné procesné spoločenstvo. Obranu žalovaných 1/ a 3/ potom nemožno považovať za

protiargumenty k obrane žalovaného 2/, nakoľko ide o subjekty nachádzajúce sa na totožnej strane ako žalovaný 2/, ale za samostatnú a nezávislú obranu subjektov, ktoré majú záujem na totožnom výsledku sporu. Argumentácia žalovaných 1/ a 3/ nijakým spôsobom nereagovala na tvrdenia žalovaného 2/, neoponovala im a vo vzťahu k jeho obrane preto nemala žiadnu procesnú relevanciu. Aj keď možno súhlasiť s tvrdením žalovaného 2/, že odpor žalovaných 1/ a 3/ mu mal byť doručený, zároveň je ale potrebné uviesť, že nedoručenie odporu žalovaných 1/ a 3/ žalovanému 2/, žalovaného 2/ voči žalobcovi nijako neznevýhodnilo ani mu nespôsobilo žiadnu ujmu, čo je práve predpoklad porušenia práva na spravodlivé súdne konanie aj v judikatúre ESLP (napr. Verdú Verdú proti Španielsku). Z uvedených dôvodov je táto námietka žalovaného 2/ nedôvodná.

Nevykonanie výsluchu žalovaného 3/ E. F. odvolací súd nehodnotí ako odňatie možnosti konať pred súdom. Vo všeobecnosti pod odňatím možnosti konať pred súdom treba rozumieť taký postup súdu, ktorým znemožní realizáciu tých procesných práv, ktoré účastníkom občianskeho súdneho konania procesné predpisy priznávajú za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov. O naplnenie tohto odvolacieho dôvodu pôjde vždy aj vtedy, ak hrubé vady v postupe prvoinštančného súdu spôsobili, že strane sporu bola odňatá reálna a efektívna možnosť konať pred súdom. Prvoradou povinnosťou súdu je totiž zabezpečiť svojou činnosťou výkon spravodlivosti. Výsluch žalovaného 3/ E. F. odvolací súd zhodne ako súd prvej inštancie nepovažoval za potrebné vykonať, nakoľko podstatné pre vyriešenie veci bolo právne posúdenie veci, čo súd prvej inštancie dostatočne a správne hodnotil aj bez výsluchu žalovaného 3/. Navyše ani výsluch žalovaného 3/ ohľadom údajnej dohody medzi žalovaným 2/ a žalovaným 3/ o zániku záväzku by nemohol ovplyvniť správne zistený skutkový a právny stav veci, pretože ak by aj existovala nejaká dohoda medzi žalovaným 2/ a žalovaným 3/, táto by vo vzťahu k žalobcovi nebola účinná ani záväzná.

Za týchto okolností súd prvej inštancie postupoval správne pokiaľ žalobe žalobcu v celom rozsahu vyhovel, teda zaviazal žalovaných 2/ a 3/ zaplatiť žalobcovi sumu 8.018,28 eur spolu s úrokom z omeškania (správne priznaná výška úrokov z omeškania), vrátane paušálnej náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 40,- eur v zmysle § 1 ods. 2 nariadenia vlády č. 21/2013 Z. z. a § 2 tohto vládneho nariadenia. So zreteľom na to, že správny je výrok napadnutého rozsudku aj o trovách konania, odvolací súd postupom podľa § 387 ods. 1 CSP rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého žalobca ako sporová strana, ktorá mala v odvolacom konaní plný úspech, má nárok na náhradu trov tohto štádia konania proti žalovaným 2/ a 3/, ktorí v odvolacom konaní úspech nemali. Výšku týchto trov ustáli postupom podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia odvolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Prešove pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je odvolanie prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak:

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca, alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo, alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

- e) rozhodoval vylúčený sudca, alebo nesprávny obsadený súd,
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 430 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky:

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxi dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená,
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v ods. 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods.1, 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné ak:

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desať násobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania, len príslušenstvo, pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písm. a) a b).

Na určenie výšky určenie minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v ods. 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacoch od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom, alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne a čoho sa dovolateľ domáha (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je:

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá ma vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec, alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou, alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a ochrane pred diskrimináciou, alebo odborovou organizáciou, a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 1, 2 CSP).

Rozsah v akom sa rozhodnutie napadá môže dovolateľ rozšíriť, len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).